

Hector Mann - Skagen

ma 18/07/2011 - 14:33 Een avond in het Antwerpse Stadspark. Het volk stroomt toe voor enkele uurtjes gratis vertier. Er is bier en limonade en de lampionnetjes gloeien tegen de inktblauw, steeds donker wordende lucht. Het volk neemt plaats op stoelen en banken. Schaart zich rond een grote oplegger met daarop de letters 'Hector Mann & de Fizzy Pop Limonadefabriek'. Het spektakel kan beginnen.

Bovenop de oplegger begint een pianist (Jacques Motmans) te spelen. Een surrealistisch beeld. Een mannetje in aftands kostuum klautert bovenop de vrachtwagen en eet een appel. Op het projectiescherm naast hem verschijnt een denkballonnetje met daarin de afbeelding van een gebraden kip. De eerste lach rolt.

Theatercollectief SKaGeN weet van meetaf aan de juiste toon aan te slaan. Alsof je als publiek even terug in de tijd wordt gekatapulteerd. De tijd van de stomme film, toen het publiek cinema nog als één groot special effect op zich beschouwde. Maar SKaGeN vermengt die nostalgie ook met andere technologische snufjes. Want dan gaat de oplegger open en onthult hij een blauwe binnenkant.

Blue key

SKaGeN heeft als theatergroep altijd al een voorliefde gehad voor film: zo was er de speelfilm 'Wolf' of de spectaculaire multimediale voorstelling 'Wonderland' (HETPALEIS). Ditmaal maakt het collectief gebruik van blue key, een techniek die het eerder al met succes toepaste in 'La Merde' (naar Camus' bekende roman 'De Pest'). Het principe is vooral gekend van de weersvoorspellingen: de weerkaart die we op tv zien, is in realiteit een blauw scherm waarvoor de weerman of -vrouw staat. Het blauw krijgt dan een invulling door projectie van een ander beeld. SKaGeN gebruikt de binnenkant van de oplegger als blue screen om een zwart-wit film te draaien in de stijl van Charlie Chaplin en Buster Keaton, die met hun mix van slapstick en melodrama de harten van het publiek wisten (en nog steeds weten) te verwarmen.

Kan je me zien? x 2

‘Hector Mann & de Fizzy Pop Limonadefabriek’ verhaalt over het wedervaren van Hector Mann (Mathijs Scheepers). De arme fabrieksarbeider redt zogezegd het leven van zijn baas (Valentijn Dhaenens) en mag daarom een dagje de Rolls Royce lenen. De ideale gelegenheid om het blinde meisje (Sofie Palmers) op wie hij stiekem verliefd is, mee uit te vragen. De romance bloeit. Wanneer een operatie het blinde meisje haar zicht teruggeeft en Hector bij het overlijden van de directeur ook nog eens de fabriek erft, lijkt hun geluk helemaal compleet. Maar daar steekt de onderdirecteur (een leuke Korneel Hamers als de slechterik) een stokje voor. Hij schenkt een limonade die Hector onzichtbaar maakt. Voor de tweede maal kan zijn geliefde hem niet meer zien. Maar zoals dat gaat in naïeve verhaaltjes uiteindelijk is het eind goed, al goed.

Locatietheater

SKaGeN is al jaren een graag geziene en terugkerende gast op de Zomer van Antwerpen. Voor het collectief is het altijd een uitgelezen moment om die andere grote liefde, die van locatietheater, terug te omarmen, om een ruimer en ander publiek aan te trekken, weg uit de donkere theaterzalen. Met hun ‘t KOFCHIP & t FOKSCHAAP’ voerden ze de Griekse tragedie over de Schelde, ‘Laura Extérieur’ speelden ze in het Centraal Station tussen de reizigers terwijl het theaterpubliek hen van in de nok van de centrale hal met een verrekijker bespiedde, en het rechtbankdrama ‘Hoffmann’ (een coproductie met t Arsenaal) speelden ze in het nieuwe gerechtsgebouw aan het Zuid. De fictie van theater en de realiteit van een locatie werkten op elkaar in als magnetische krachten.

Die kracht is in het geval van ‘Hector Mann’ iets minder aan de orde en had beslist wat uitdagender gekund (bijvoorbeeld door film en omringende werkelijkheid ook nog eens in elkaar te doen overvloeien). Voeg daarbij het feit dat het gebruik van de blue key nog niet volledig op punt stond bij de première en het spel wat rommelachtig was (al werkt dat de slapstick gelukkig af en toe ook in de hand) en je krijgt een middelmatige SKaGeN-voorstelling.

‘Hector Mann & de Fizzy Pop limonadefabriek’ zal -mits beter ingespeeld- best vermakelijk worden, maar het blijft toch zoeken naar wat edgyness, échte verrassing waar SKaGeN doorgaans in grossiert (zoals even met het leuk stukje tapdans aan het einde, met dank aan choreograaf Randi De Vlieghe). Deze Fizzy Pop limonade ontbeert de ‘prik’.

Liv Laveyne

['[Hector Mann](#). [Skagen](#). Nog tot en met 23 juli in Stadspark Antwerpen. Vanaf 27 juli tot en met 6 augustus in Te Boelaerpark, Deurne. Voorstellingen zijn gratis, geen reservatie nodig.]

Cobra.be 18-07-2011

kort geding

THEATER

Hector Mann en de Fizzy Pop Limonadefabriek

Skagen

Gezien op 17/7 op de Zomer van Antwerpen

Tot 8/8 gratis in het Stadspark

www.zva.be

★ ★ ☆ ☆ ☆

Missen ze profiel of zijn ze gewoon van alle markten thuis? In elk geval houdt het Antwerpse theaterviertal Skagen van nieuwe uitdagingen, onbekende stijlen, andere samenwerkingen. Nu eens met een heus voor, dan met koptelefoons op locatie, daarom geen deurenkomedie, of toch een omanbewerking.

Soms lijkt het wel alsof het kwartet Korneel Hamers, Valentijn Dhaenens, Mathijs Scheepers en Clara van den Broeck hun parcours uitstippelen door elkaar op te

pompen: 'Dat kunnen wij ook!'

Voor *Hector Mann en de Fizzy Pop Limonadefabriek*, te zien op de Zomer van Antwerpen, gebeurde dat klaarblijkelijk toen ze samen naar filmpjes van Charlie Chaplin keken op de dvd-speler.

De basisplot voor de voorstelling haalden ze bij Chaplins *City lights* (1931), met knip-oogjes naar onder meer *Modern times*. Een arme fabrieksarbeider, Hector, raakt verknocht aan een blind bloemenverkoopstertje, voor wie hij met het gestolen geld van een prijskamp boksen een oogoperatie betaalt. Hector vliegt de cel in, maar loopt zijn bloempje later weer tegen het lijf. 'Kan je mij nu zien?' Zij kan hem zien, maar herkent hem pas als ze zijn hand weer voelt.

Dubbele kijk

Zien, daar draait het in *Hector Mann* om. Op bankjes in het Stadspark krijgt het publiek een dubbele kijk op het gebeuren. In een open camion zie je de acteurs spelen

tegen een blauwe wand, op het doek daarboven verschijnen hun fratsen in zwart-witte filmstills uit de jaren dertig. Wat je ziet, is tegelijk live studiocinema en stil slapsticktheater.

Misschien vormt die *blue key*-techniek wel het profiel van Skagen? Hij werd in 2006 ook al gebruikt in *La merde*. Wat in theater gewoonlijk aan verbeelding overblijft, vult *blue key* meteen in. Op alle vlak is *Hector*

De acteurs spelen tegen een blauwe wand, daarboven verschijnen hun fratsen in zwart-witte filmstills

Mann een oefening in verdubbeling, kopie.

Hamers, Dhaenens, Scheepers en gastactrice Sofie Palmers blijken daar eens te meer goed in. Ze genieten onmiskenbaar van de brede gestes, de uitgestreken emoties, de flauwe gags die bij de stille film horen. Grinniken doe je. Ingeschoven replieken op doek en livepianist Jacques Motmans maken de entertainende stijloefening compleet.

Dat *Hector Mann* je toch wat onbevredigd achterlaat, ligt niet zozeer aan de knullige foutjes in de afstelling tussen scène en doek. Waarom buit Skagen die knulligheid niet net meer uit? Zoekt het extra slapstick in een ontsporing van het gesmeerde mechaniekje en de vaste clichés van de stomme film?

In plaats van een doordachte toe-eigening zie je nu feestelijke kopiedrift. 'Dat kunnen wij ook!'

WOUTER HILLAERT

ds2

DE STANDAARD VRIJDAG 22 JULI 2011

DE UITNEEMBARE BIJLAGE

CULTUUR • MEDIA • WETENSCHAP

Harry Potter:
een rockster
met een
brilletje

> MUZIEK D5

Valse viagra
is steeds
moeilijker op
te sporen

> WETENSCHAP D6

TUSSEN CINEMA
EN SLAPSTICK

Skagen gaat
Charlie Chaplin
achterna